

Vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Gent dd. 19 mei 2005

Rol nr 01-360-A - Aanslagjaren 1991 tot 1995

Arrêt

Advocaten:

Meester F. Vanbiervliet - voor de eiseres

Meester M. Peeraer - voor de Belgische Staat

3. RELEVANTE FEITEN EN GESCHIL.

1. De NV F werd opgericht op 2.8.1989 en nam een bestaande handelszaak over.

< > Het maatschappelijk doel bestaat uit een horeca - bedrijf met als hoofdactiviteit: een slagerij met de verkoop van vlees en vleeswaren; als nevenactiviteit: een restaurant.

Als bestuurders werden benoemd Sosthènes D, tevens gedelegeerd bestuurder, Jochem D en Monique S.

De NV A werd opgericht op 28.12.1990. Jochem D is gedelegeerd bestuurder.

2. Eiseres heeft voor aanslagjaar 1991 t/m 1995 aan de NV A facturen betaald voor beheer en dienstprestaties respectievelijk ten bedrage van 900.000, 1.200.000, 600.000, 360.000 en 180.000 frank exclusief BTW, welke bedragen ten name van de NV A werden belast.

Bij berichten van wijziging laat de taxatieambtenaar weten dat hij de werkelijkheid van de prestaties in twijfel trekt en de aftrek van de betrokken facturen verwerpt bij toepassing van 49 WIB92 (art.44 WIB).

3. De tweede fiscale discussie heeft betrekking op autokosten m.b.t. een personenwagen merk Lotus die eiseres op 1.10.1991 in leasing nam.

De autokosten verbonden aan deze wagen worden door eiseres volledig afgetrokken. Het betreft meer in het bijzonder:

aanslagjaar 1992: 1.000.604 frank

aanslagjaar 1993: 1.157.428 frank

aanslagjaar 1994: 1.042.474 frank

aanslagjaar 1995: 1.180.992 frank

Van deze totale kost heeft eiseres zelf respectievelijk 196.721, 201.464, 217.767 en 284.469 frank opgenomen onder de verworpen uitgaven en werd een voordeel van alle aard belast bij de afgevaardigd bestuurder.

Bij berichten van wijziging laat de fiscale administratie weten dat de aftrek van kosten verbonden aan het gebruik van de wagen Lotus gedeeltelijk wordt verworpen; dat slechts 479.300, 299.210, 360.667 en 186.702 frank aftrekbaar is zodat volgens de administratie een bijkomend bedrag van 324.583, 656.754, 464.040 en 709.821 frank diende opgenomen onder de verworpen uitgaven. Volgens de administratie overtreffen de autokosten op onredelijke wijze de beroepsbehoeften.

De administratie berekende het bedrag van de aftrekbare autokosten door het door eiseres afgelegde aantal kilometer gedurende het boekjaar te vermenigvuldigen met 1,5 maal de kilometervergoeding die aan het Rijkspersoneel werd toegekend voor een wagen met dezelfde fiscale PK (12 PK), m.n. 11,6 frank/km.

4. Ondanks het tijdig en gemotiveerd niet akkoord van eiseres werd de aanslag gevestigd zoals aangekondigd.

Tegen deze aanslagen wordt respectievelijk op 14.2.1994 (aj. 1991), 17.1.1995 (aj. 1992), 20.4.1995 (aj. 1993) en 22.10.1996 (aj. 1994 en '95) bezwaar ingediend.

Bij directoriale beslissing dd.27.10.2000 werden de bezwaarschriften afgewezen.

Eiseres kan zich hiermee niet verzoenen en maakt de zaak aanhangig bij onderhavige rechtbank.

4. BESPREKING.

4.1. Wat de vergoedingen voor de dienstprestatiesgeleverd door de NV A betreft (aanslagjaren 91 t/m 95).

Art.49 WIB92 stelt dat als beroepskosten aftrekbaar zijn de kosten die de belastingplichtige in het belastbare tijdperk heeft gedaan of gedragen om de belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden en waarvan hij de echtheid en het bedrag verantwoordt door middel van bewijsstukken.

Eiseres moet de werkelijkheid van de bedrijfsuitgaven en het bedrijfskarakter ervan bewijzen ook als de effectieve betaling van de bedragen niet wordt betwist.

Eiseres kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de fiscus zich op grond van de bewijskracht van de factuur zonder meer moet neerleggen bij de betaalde en niet geprotesteerde factuur als absoluut bewijs van de echtheid van de overeenkomst en de prestaties, minstens dat de bewijslast van het tegendeel bij de fiscus berust.

In casu stelt de rechtbank vast dat de litigieuze facturen die summier zijn opgemaakt en niet gespecificeerd zijn op zichzelf nooit een sluitend bewijs kunnen vormen van de prestaties die niet op de factuur zijn vermeld. Dergelijke factuur vormt een begin van bewijs, doch kan slechts een sluitend bewijs opleveren wanneer zij geschraagd wordt door andere bewijselementen of vermoedens aangebracht door de belastingplichtige.

De door eiseres naar voren gebrachte opsomming van geleverde managementprestaties door Jochem D als vertegenwoordiger van NV A is niet vaststaand of zeker als bewijs om door middel van feitelijke vermoedens de realiteit en het beroepsmatig karakter van de door de NV A geleverde prestaties te bewijzen. Uit geen enkel stuk van eiseres blijkt dat de opgesomde prestaties werden verricht door NV A.

Evenwel is dit hier evenwel zonder relevantie.

Met reden laat eiseres in haar conclusie neergelegd ter griffie op 6.9.2004 onder verwijzing naar art.26 WIB92 en de terzake geldende rechtspraak van het Hof van Beroep te Gent gelden dat de litigieuze vergoedingen indien zij worden verworpen als bedrijfsuitgaven ipso facto als een goedgunstig voordeel in de zin van art.26 WIB92 moeten worden aanzien, dat aftrekbaar is in hoofde van eiseres omwille van een belastbaarheid van het voordeel in hoofde van de genietter. (zie Gent, 14.4.2004 T.R.V.2004, p.231-237 met noot S. Huysman)

Art.26 WIB92 bepaalt:

"Wanneer een in België gevestigde onderneming abnormale of goedgunstige voordelen verleent, worden die voordelen, onder voorbehoud van het bepaalde in art.54, bij haar eigen winst gevoegd, tenzij die voordelen in aanmerking komen voor het bepalen van de belastbare inkomsten van de verkrijger.

..."

Terecht laat eiseres gelden dat de wetgever in art.26 WIB92 de wil uit om gevallen waarin voordelen worden toegekend aan een verkrijger die geen niet-inwoner of een buitenlandse inrichting is, niet aan een economische dubbele belasting te onderwerpen.

In casu kunnen de kwestieuze betalingen door eiseres aan de NV A die abnormaal en/of goedgunstig zijn bij toepassing van art.26 WIB92 niet aan de belastbare basis van eiseres worden toegevoegd, aangezien niet wordt betwist dat zij in aanmerking komen voor het bepalen van de belastbare basis bij de NV A.

Verweerder voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij stelt dat de toepassing van art.26 WIB92 vereist dat ten minste het bewijs wordt geleverd van het bestaan van een deel of van het geheel van de aangegeven kost.

Dit deel van de vordering is gegrond.

4.2. Wat de autokosten betreft (aanslagjaren 1992t/m 1995).

4.2.1. Eiseres betwist dat art.53, 10° WIB92 kan worden toegepast op de autokosten. In casu betreft het de kosten van een personenwagen merk Lotus van 12 PK met een aanschaffingswaarde van 2.600.000 frank die door eiseres op 1.10.1991 in leasing werd genomen.

Eiseres meent dat de door de administratie aangevoerde motieven niet volstaan om het bovenmatig karakter van de autokosten te bewijzen; dat art.53, 10° WIB92 de administratie geenszins toelaat om zich te mengen in de manier waarop de belastingplichtige zijn zaken beheert.

4.2.2. Verweerder meent dat de kwestieuze autokosten onredelijk hoog zijn en bij toepassing van art.53, 10° WIB92 voor de aanslagjaren 1992 t/m 1995 slechts kunnen aanvaard worden voor respectievelijk 479.300 frank, 299.210 frank, 360.667 frank en 186.702 frank.

Ter zake worden volgende argumenten aangevoerd:

-de kosten per kilometer liggen hoger dan 1,5 maal de kilometervergoeding voor het rijkspersoneel;

-eiseres bezit twee stationwagens Opel Omega welke voor de uitoefening van de beroepsactiviteit worden gebruikt, de ene aangeschaft op 21.12.1990 voor 560.136 frank de andere op 21.1.1990 voor 578.686 frank;

-de leasing van de kwestieuze wagen is ingegeven door de behoefte een zekere status te voeren en een private behoefte te bevredigen gelet op de aard van het voertuig en zijn beperkte mogelijkheid tot het vervoer van o.a. vlees of andere producten van eiseres. Bovendien beschikt de afgevaardigd bestuurder niet over een privé wagen ;

-de kostprijs per beroepsmatig gereden kilometer voor de aanslagjaren 1992 tot 1995 bedraagt respectievelijk 77 frank, 119 frank, 77 frank en 149 frank.

4.2.3. Aangezien de administratie een beroep heeft gedaan op art.53, 10° WIB92 heeft zij impliciet doch onmiskenbaar het bedrijfskarakter van kwestieuze autokosten erkend.

De administratie draagt de bewijslast van het onredelijk karakter van deze bedrijfsuitgaven.

Om te beletten dat de administratie zich op een willekeurige wijze gaat inlaten met de opportuniteit van de door de belastingplichtige gedane kosten, dient als criterium voor de toepassing van art.53, 10° WIB92 te worden vooropgesteld dat én het voorwerp van deze beroepskosten én het bedrag van deze beroepskosten als onredelijk moeten worden beschouwd in verhouding tot de betrokken beroepswerkzaamheden. (zie Rb.Gent 9.1.2003, AR 01/2588/A niet gepubliceerd)

Door de administratie kan niet worden betwist dat eiseres die een horecabedrijf uitbaat bestaande uit een slagerij, met de verkoop van vlees en vleeswaren en allerlei voedingswaren, en een restaurant in een relatief korte periode is uitgegroeid van een bedrijf met 9 werknemers en een omzet van 117.345.370 frank naar een bedrijf met 38 werknemers en een omzet van ongeveer 150 mio frank en dat de afgevaardigd bestuurder geen onredelijk lage inkomsten haalt uit het beroep dat hij uitoefent.

Weliswaar brengt de uitgeoefende activiteit van eiseres geenszins mee dat de afgevaardigd bestuurder dagelijks de baan op moet om potentiële klanten te werven, toch betwist de administratie niet dat de afgevaardigd bestuurder beroepsverplaatsingen (bezoek leveranciers cliënten, vergaderingen e.a.) doet met het kwestieuze voertuig.

Terecht voert eiseres aan dat de vertegenwoordigende functie die een gedelegeerd bestuurder van een bedrijf van haar omvang vervult meebrengt dat de wagen waarmee laatstgenoemde zich verplaatst naar klanten, leveranciers e.d. eveneens een representatieve rol heeft. De rechtspraak aanvaardt trouwens dat het geenszins onredelijk is dat belastingplichtigen een zekere standing voeren om hun klanten en leveranciers te overtuigen van het gewaarborgd succes en de kwaliteit van hun werk.

De aankoop van een voertuig is bij uitstek een opportuniteitsbeslissing van de belastingplichtige waarmee de fiscale administratie zich niet heeft in te laten en die in casu de bedrijfsnoden van de onderneming niet op onredelijke wijze te boven gaan.

Het feit dat de kostprijs per kilometer hoger ligt dan 1,5 keer de kilometervergoeding die geldt voor het rijkspersoneel is in belangrijke mate het gevolg van het beperkte aantal kilometers die de bestuurder jaarlijks beroepshalve aflegt. Dat eiseres reeds 2 stationwagens bezit en dat kwestieus voertuig een sportwagen betreft die niet geschikt is om vlees te vervoeren, is in casu zonder belang.

De door eiseres gemaakte kosten overtreffen dan ook niet op onredelijke wijze de beroepsbehoeften.

Op die gronden,

De rechtbank,

Rechtdoende op tegenspraak,

Melding makende dat de bepalingen van de artikelen 2 en 30 tot 42 van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd,

Alle meeromvattende of strijdige conclusies verwerpend als niet terzake dienend,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en gegrond,

Hervormt de directoriale beslissing dd.27.10.2000,

Beveelt de herberekening van de aanslagen in de vennootschapsbelasting, aanslagjaren 1991 t/m 1995 kohierartikels nummer 3938220, 8444400972, 844066527, 862800981, 862803695 zoals hierboven bepaald,

Beveelt de teruggave van het eventueel reeds teveel geïnde, vermeerderd met de moratoriumintresten,

Veroordeelt verweerder tot de kosten van het geding

Rechtbank:

J.DE BACKER, alleenzetelend rechter